

Dharamsala, Chủ Nhật ngày 17 tháng 8 năm 2008

Leo núi cúng dường các vị nhập thất (trích đoạn)

Hôm nay Chủ Nhật, con tranh thủ một tí thời gian mượn laptop của Sư Cô DH tranh thủ đánh gấp lá mail này gửi sang quý cô chú vì đây là tin rất vui mừng và rất bất ngờ.

Sau khi con đọc được mail của cô SS báo tin Đức Karmapa sẽ học tiếng Việt trong tháng 10 sắp tới, trong lòng con rất vui mừng. Trong tuần lễ vừa qua ngày 15/8 là ngày Quốc Khánh của Ấn Độ, cũng là ngày 15/7 Âm lịch, ngày rằm tháng bảy theo truyền thống của Phật giáo VN, nên quý Thầy và Sư Cô nhân dịp này cũng muốn phát tâm cúng dường những vị tu tập vì vậy mà rủ nhau cùng mua lương thực và góp kinh phí lại, làm một chuyến leo núi để cúng dường các vị đang nhập thất tu tập.

Nơi vùng núi này ở tận trên Mc Leo Ganj, sau đó đi vào Trung tâm thiền định Tushita và đi sâu vào con đường mòn phía trong để lên tận trên những đỉnh núi. Ngay từ sáng sớm trước giờ khởi hành thì trời đã mưa lâm râm, và tiết trời se lạnh, cũng giống như mưa dầm tháng bảy ở VN. Mặc dù mưa dầm và tiết trời se lạnh nhưng không làm nản chí mọi người và tất cả quyết định lên đường vào lúc 7g sáng. Sau 2 chuyến xe bus bắt đầu khởi hành từ Sarah, 8g30 mọi người đến Mc Leo và đi lẩn vào trong Tushita, và nghỉ chân tại quán nước, quý Sư Cô mua thêm 18 cái bánh nóng để mang theo cúng dường các vị nhập thất và mọi người có dịp dừng chân để uống ly trà sữa nóng cho bớt lạnh.

Trong lúc đó thì từ con đường mòn đi vào núi có 1 vị Thầy lớn tuổi vai mang đũa và tay cầm dù che mưa đi từ từ đến, Sư Cô DH có 1 tháng ở trên núi nên biết mặt các vị nên dễ đến chào hỏi và một lúc mới biết hôm nay là ngày 14 Tây Tạng nên các vị phải tập trung xuống để thọ Sojong (tụng giới như bên VN), mọi người ai cũng nghĩ vậy là không có dịp được gặp các vị nhưng cũng vẫn quyết định đi tiếp. Sau khi cúng dường cho vị Thầy này xong thì mọi người bắt đầu lên núi. Men theo con đường mòn, hai bên là những rừng thông già của vùng Himalaya, đã 9g30 nhưng sương mù vẫn phủ kín đường đi, trời thì mưa lâm râm. Qua khỏi những hàng thông thì đã đến khu vực đá núi, con đường trở nên gồ ghề và phải trèo lên những dốc đá để đi, và ở phía dưới khu vực này cũng có vài căn nhà của người Ấn Độ sinh sống. Trời mưa cũng đã giảm, đi một đoạn thì gặp bà cụ người Ấn Độ đang chăn đàn bò. Người Ấn Độ theo đạo Hindu không ăn thịt bò mà họ chăn để lấy sữa, trong khu vực này

cũng có một ngôi đền Hindu nhỏ bé và cũ kỹ cũng giống như những ngôi miếu nhỏ trong làng quê ở VN. Băng qua hai con suối, và từ dưới nhìn lên mọi người bắt đầu nhìn thấy các dãy cờ *lung-ta* (cờ cầu nguyện treo trong gió của người Tây Tạng) lát phát, và bên cạnh đó là một am thất nhỏ bé. Ai cũng reo lên và tiếp tục trèo lên dốc.

Khi đến nơi, từ đầu ngõ nhìn vào, thất rất nhỏ và đơn sơ, rộng chỉ khoảng 6m² và cao chỉ 2m⁴ còn vách được làm từ đá, chẻ đá thành từng phiến mỏng và xếp chồng lên nhau, bên trong dùng đất trét phủ kín để không cho gió lạnh lùa vào. Đúng là các vị đã xuống núi nên cửa đã khoá bên ngoài, chỉ thấy trên sân là những thùng đựng nước để sinh hoạt và một cái tô và cái nồi. Tuy không có ai nhưng mọi người tìm cách để lại lương thực và nhét phong bì vào bên trong cửa và tiếp tục đi, trời bắt đầu tiếp tục mưa trở lại và mây mù cũng nhiều, mọi người đi tiếp đến 4, 5 am thất tiếp theo cũng không có ai.

Nhưng khi đến khu núi cao hơn thì gặp được một vị. Thầy mời mọi người vào trong và nấu trà mời mọi người, quý Sư Cô trò chuyện và thăm hỏi với Thầy bằng tiếng Tạng. Lúc này đã 11g30 nên mọi người cùng bày cơm ra và mời Ngài dùng chung trong thất, mặc dù ngôi thất chật hẹp nhưng ngôi dùng cơm và trò chuyện cũng rất vui. Sau đó vì trời mưa và sương mù nhiều và đường ngày một khó đi, Sư Cô DH cũng không còn nhớ đường vì lúc này không còn là đường mòn nữa mà chỉ là dốc núi với đá, vì vậy nên Thầy nói để Thầy dẫn đường cho mọi người đi tiếp. Qua thêm những am thất khác cũng không có ai nên đành để lại những vật phẩm bên ngoài, đến ngôi thất cuối cùng trên đỉnh cao thì gặp thêm một vị nữa và cũng vào trò chuyện và uống trà với các Thầy, và sau đó chụp chung hình với các Thầy và treo cờ *lung-ta mon-lam*.

Sau đó từ già quý Thầy và trở xuống núi, được vị Thầy gặp đầu tiên dẫn đường và trời đã tạnh mưa, sương núi cũng đã thưa dần nên đường trở về nhẹ nhàng và rất dễ đi. Khi đến thất của Thầy thì từ già và mọi người tự ra về. Trên đường trở xuống mọi người gặp những vị đi dự *Sojong* trên đường trở về thất của mình, mọi người dừng lại chào hỏi các vị và nói cho quý Thầy biết có để lại những thực phẩm và phong bì bên ngoài thất của quý Thầy, trò chuyện và nói cho quý Thầy biết đây là những người Việt. Cuối cùng đi theo con đường cũ trở về Tushita và đi bộ ra đến khu chợ tại Mc Leo Ganj. Sư Cô DH điện thoại cho Sư Cô TN hiện đang học tại Delhi, tham gia học thiền Vipasana tại McLeo Ganj này -- trung tâm dạy thiền Vipasana cũng gần ngay khu Tushita. Sau khi gặp Sư Cô TN, được Sư Cô đưa về khu trọ của Cô và mời mọi người dùng cơm chiều. Mọi người trò chuyện rất nhiều, chính nhờ gặp Sư Cô TN mà mọi người mới có dịp được diện kiến Ngài Karmapa....

(còn tiếp)